

MOOIE MOORDEN 2 • DEEL 3

EXCIDIDIUM

Tica Morgan

Copyright © 2024 Tica Morgan
Copyright © 2024 Kobo Originals
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: Peter de Jong | PDJPhoto
Typografie en opmaak: Murk van Leyden

ISBN: 9789090381114
www.ticamorgan.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'Je denkt dat je val een probleem is
Dat het een zonde is als je niet wint
Je schreeuwt naar je God om Verlossing
En je vergeet al je kracht binnenin

Je kroop naar de sterren
Trappend omlaag, zo hard als je kon
'T is tijd je geliefde te kussen
Zeg je vaarwel en kijk niet meer om

Dit keer zijn er geen winnaars
Dit keer; niemand die kiest
Rijk of bestolen, lui of gebroken
Eerlijk met lef, vol met hoop; Je verliest'

Wende Snijders – Dit is alles

Dag 1, dinsdag

Het regende terwijl ze zich om het graf heen verzamelden. Nietsontziende druppels. Zoals het hoort, dacht Zoë. Zoals de zon hoort te schijnen op bruiloften, hoort op begrafenissen regen te vallen. Hemeltranen. De dienst was mooi en intiem geweest. De kist van Andrea was door oud-vriendinnen de kerk binnengedragen gevolgd door de ouders en Jan. Andrea's moeder leek wat rechterop te lopen dan Zoë zich herinnerde en de kleine vrouw liep arm in arm met zowel haar man als met Jan. En ja, ze waren verdrietig. Maar dit was ander verdriet dan dat ze eerder hadden gehad. Dit was zuiver verdriet. Pijn dat ze hun dochter en zijn geliefde gingen begraven. Niet het complexe verdriet dat ze daarvoor hadden gehad. Het schuldige verdriet en het onwetende verdriet. Zoë was onder de indruk. Ook van het feit dat de ouders ervoor hadden gekozen om het geen zwaarmoedige dienst te laten zijn. Wel kerkelijk, maar zonder al te veel psalmen en met ruimte voor een gedicht van een vriendin en een verhaal van een teamgenoot. En ruimte voor Jan. Hij had een liedje op zijn gitaar gespeeld; zijn zus had gezongen. Een klein breekbaar liefdesliedje. Zoë vroeg zich af hoe het voor de echtgenote van Jan was om dit allemaal mee te maken. Tijdens de dienst zat ze naast Jan, maar er was nauwelijks contact tussen hen. Je kunt niet concurreren met een dode geliefde, dacht Zoë. Dat was gewoonweg onmogelijk.